

Jumalan tuntemat

Puhuimme taannoin työpaikan kahvipöydässä kokemusten jakamisesta. Tai ainakin siitä, kuinka erilainen käsitys ihmisillä on sopivasta jakamisen määrästä.

On ihmisiä, jotka auliisti kertovat kaiken elämästään ja haluavatkin olla kuin avoin kirja muille. Kun ei ole mitään salattavaa, ei ventovieraalle omasta elämästä kertominen eroa omien perheenjäsenten tai ystävien kanssa keskustelemisesta. On hienoa pyrkiä elämään niin, että kaikki ”kestää päivänvalon”. Silloin on mielenrauha itsensä kanssa ja sovussa myös Jumalan kanssa.

Toiset ihmiset taas eivät anna itsestään mitään irti. Ei ajatuksia, ei taustoja, ei edes syntymävuotta. Eikä kyse ole välttämättä epäluottamuksesta kaikkia maailman ihmisiä kohtaan, vaan ei vain ole sen luontoinen, että ajattelisi oman elämän kiinnostavan ketään, kun ei itsekään utele toisten elämästä. Sitten jos jotain kiinnostavaa tulee, niin sitten voidaan harkita.

Ylijakamisen ja itsensä mysteerinä pitämisen ääripäät voivat olla sekä ihmiselle itselleen että läheisille haitallisia tai jopa vahingollisia. Kuulijalle voi tulla vaivaantunut olo, kun vieras tai puolittutu kertoo näkevänsä enkeleitä joka tilanteessa ja näin kokevansa Jumalan läsnäolon. Mitähän tuohon nyt sanoisi, olenko huono ihminen ja Jumalan hylkäämä, kun minä en näe enkeleitä kuin joulukuusenkoristeissa, vai onko tuon toisen ihmisen vain parempi käydä juttelemassa lääkärielle? Vastaavasti syvät murheet, yksinäisyys ja sairaudet voivat piiloutua yksityisyyttänsä vaalivan ihmisen uumeniin, ilman että kukaan olisi osannut aavistaakaan. Onko sellainen ihminen edes uskottava, joka ei kerro mielipiteitään, luuleeko tuo toinen olevansa niin paljon meidän muiden yläpuolella, ettei koe tarpeelliseksi avata itseään muille?

Ylösnousseen todistajilla oli kova paikka edessä. Onhan kuolleista heränneen Jeesuksen kohtaaminen sen verran tärkeä ja iso asia, että täytyyhän siitä kertoa kaikille. Nyt on kaikkien pakko uskoa, että hän on Messias! Vaan uskoisitko itse, jos ystäväsi kertoisi sinulle vasta kuolleen ja haudatun läheisenne nousseen, jutelleen ja syöneen kanssaan?

Jumala tietää tänäkin päivänä, millaisia hengellisiä kokemuksia meidän sielumme kaipaa ja millainen ilmoitus hänen läsnäolostaan kullekin meistä sopii. Toiset tarvitsevat ravisuttavia kokemuksia, toisille riittää oikea sana oikeaan aikaan, ja molempien kokemus on yhtä arvokas. Vaikka meille ihmisille – varsinkin suomalaisille – voi joskus olla vaikeaa kertoa omista kokemuksistamme toisille, onneksi Jumala tuntee yleisönsä, jokaisen nimeltä, ja ilmoittaa kyllä itsestänsä.

Hannamari Kumpusalo